

SUSAN KIETZMANOVÁ

ZAČALO SA TO V JÚNI



ZAČALO SA TO
V JÚNI

ZAČALO SA TO V JÚNI

SUSAN KIETZMANOVÁ

Original title: Susan Kietzman: IT STARTED IN JUNE
Copyright © 2018 by Susan Kietzman
Cover design by Barbara Brown
Cover image © Masterfile

Translation © Zuzana Trstenská, 2019
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Martina Stolaríková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-820-3

*Pre každého, kto riskuje, hoci vie, že sa môže klamať.
A pre Teddyho, ktorý ma neúnavne povzbudzuje.*

1. KAPITOLA

Grace Trumbullová začula klopanie na dvere kancelárie. Dost dlho čakala, kým odtrhla oči od monitora. Mala niečo rozrobené a chcela dať jasne najavo, čo znamená, keď má zatvorené dvere. Nepriala si, aby ju rušili, no letný stážista, ktorý zrejme čakal vonku, za ňou v to ráno už dva razy prišiel s otázkami, ktoré by jej pokojne mohol poslať e-mailom. Grace sa k nemu správala milo a na rozdiel od ostatných kolegov mu venovala čas. Bola k nemu taká ústretová, že sa do nej zalúbil. Rozhodnutie bolo jasné – odteraz bude hrať nedostupnú.

Keď sa pomaly obrátila k hrubým skleneným dverám, zarazila sa. Ide za ňou zakladateľ spoločnosti. Muž, ktorý ju len minulý týždeň povýšil na jednu z troch viceprezidentských pozícií, trpezlivo stál na druhej strane. Vyskočila, prebehla po koberci a otvorila dvere so slovami: „Paul, počte ďalej. Prepáčte, že som vás nechala čakať.“

Ako to mal Paul Broadbent, dokonale upravený elegán vo vyžehlenom kaki obleku, vo zvyku, prešiel rovno k veci. „Získali sme zákazku pre múzeum lodnej dopravy,“ oznámil jej. „Chcem, aby ste sa toho ujali, a požiadam Bradleyho Hanovera,

aby vám s tým pomohol. Odteraz to bude vaša priorita, takže sa nevenujte ničomu, čo si nevyžaduje okamžitú pozornosť. Zvyšok svojej agendy nechajte na Tinu a Dana.“

„To je výborná správa,“ odpovedala Grace a prikývla. „Dnes popoludní sa stretnem s Bradleyom.“

„Dobre,“ odvetil Paul a otočil sa k dverám. „Ak budete mať nejaké otázky alebo problémy, obráťte sa na mňa. Keďže ste boli na rokovaní s klientom, dôverne poznáte všetky detaily. Požiadam Jen, aby vyhotovila kópie relevantných dokumentov do vašej zložky a aby vám poslala ich elektronické verzie.“ Len čo to dopovedal, už ho nebolo.

Grace si Paula obľúbila. Bol pracovitý, ambiciózny, priamy, jasný a vždy sa sústredil na podstatné veci, čo boli vlastnosti, ktoré obdivovala, a sama sa snažila správať rovnako. Niektorí z jej kolegov uprednostňovali spoluprácu s Danom Shapirom, druhým partnerom vo firme Broadbent & Shapiro, ktorá sa zaoberala mediálnymi vzťahmi. V porovnaní s Paulom bol ľudskejší – milý, vtipný, inšpirujúci. Práve on nedávno navrhol jej povýšenie a pred desiatimi mesiacmi presvedčil Paula, aby namiesto kvalifikovanejšieho manažéra z etablovanej manhattanskej agentúry zamestnal práve ju. Riskovali a vyplatilo sa im to, lebo Grace priviedla ešte viac klientov, ako optimisticky prisľúbila. Dana ju pochválil za snahu, ale Paul voči nej zostával skeptický. K ľuďom bol prísny.

Teraz ju žiadal, aby spolupracovala s Bradleyom Hanoverom, jeho neoficiálnym chránencom. Bradley podáva v práci slušný výkon a medzi kolegami je obľúbený. Paul nie je jediný, kto ho považuje za geniálneho a charizmatického – všetci zamestnanci sú ním očarení. Je ústretový a šarmantný a pravidelne pozýva kolegov na obed, aby ich lepšie spoznal. Aj Grace si ho celkom obľúbila, no pozvania sa zatiaľ nedočkala. Žeby preto, lebo je od neho oveľa staršia, alebo preto, lebo je viceprezidentka? Cíti sa ňou ohrozený?

Pred niekoľkými mesiacmi oslavoval tridsiate narodeniny a všetci sa zhodli, že to bol najlepší večierok v histórii firmy. Do ovocného punču prilial tequilu, trval na tom, aby všetci so zaviazanými očami hrali hru *Pripni somárovi chvost*, a obdaroval ich pišťalkami aj prdiacimi vankúšikmi. Keď ich predviedol všetkým, ktorí už zabudli, aké pazvuky vydávajú, Grace sa smiala spolu s ostatnými.

Na spoluprácu s Bradleyem sa teší – aspoň ho lepšie spozná. Jedno je však isté: bude medzi nimi musieť vytýčiť pevné hranice. Podľa toho, ako bezstarostne vchádza a vychádza z Paulovej a Danovej kancelárie, usúdila, že Bradley si je istý svojou pozíciou vo firme. Zrejme sa považuje za rovnocenného s Grace.

Jeho sebavedomie nepramenilo len z talentu. Vyzeral výborne – dlhšie tmavohnedé vlasy mu voľne padali na plecía saka, bol opálený, oči mu hrali odtieňmi od modrej cez zelenú až po hnedastú, v závislosti od svetla, a lemovali ich mihalnice hustejšie ako u väčšiny žien. Grace si dávala pozor, aby sa naňho nedívala dlhšie, než bolo vhodné, a usilovala sa nedať mu najavo, že nepatrí k výnimkám a tiež ho považuje za fešáka. Ostatné kolegyne, najmä tie, ktoré mu boli vekovo bližšie, naňho bez hanby otvorene zízali, no ona sa ovládala. Pohľad mu venovala iba vtedy, keď sa spolu rozprávali, čo bolo za desať mesiacov v tíme Broadbent & Shapiro naozaj zriedka, okrem pravidelných týždenných porád. Teraz budú spolupracovať, a tak sa mu bude do očí dívať oveľa častejšie.

Usúdila, že to nebude problém. V rozhovoroch s Bradleyem bude čisto profesionálna. Venuje mu len toľko pozornosti, koľko si bude vyžadovať ich úloha. Veľmi dobre vie, že čím menej bude na seba upozorňovať, tým viac úsilia bude musieť vyvinúť Bradley. Nechce sa s ním zahrávať – je to len jej spôsob, ako sa sústrediť na projekt a svoje osobné ciele.

Odkedy sa pred ôsmimi rokmi rozviedla s Kennym Trumbullom, bolo jej oveľa jasnejšie, čo naozaj chce. Keď boli manželia,

patril k hŕstke ľudí, ktorým verila a ktorých ľúbila, ale až príliš ochotne robila, čo chcel, a prispôbovala sa jeho plánom. Jedným z mála príkladov, keď odmietla skákať, ako píska, bolo rozhodnutie nesplodiť s ním dieťa. Práve to bol dôvod ich rozchodu.

Od rozvodu chodila s niekoľkými mužmi. Pritahovala ich najmä výzorom. Na štyridsaťdvaročnú ženu je pomerne štíhla, vyšportovaná, vysoká, pekne tvarovaná. Ibaže po niekoľkých schôdzkach sa jej väčšina z nich už neozvala. Jednému poslala esemesku s prosbou o vysvetlenie. Vraj ho odradilo jej nepriemerane arogantné vystupovanie a nadradenosť, ktorá z nej sršala. Zmýlil sa v nej, ale nedala si námahu, aby ho presvedčila o opaku.

Podobnú mienku má o nej možno aj Bradley. S ľuďmi totiž vždy zaobchádza ako profesionálka, čo je zrejme dôvod, prečo občas pôsobí neprístupne. Nerobí to však bez príčiny. Vo svojom vnútri skrýva milujúcu a občas aj nežnú ženu, no svoju dušu odhalí len málokomu. Keď sa na ňu Bradley pozrel na porade, jeho oči prezrádzali, že odhalil, čo schováva pod prísnu maskou.

2. KAPITOLA

Bradley vyšiel z Paulovej kancelárie s úsmevom od ucha k uchu. Konečne bude mať možnosť pracovať s Grace Trumbullovou, najnovšie viceprezidentkou. Paul aj Dana ju považujú za geniálnu a podľa všetkých ostatných je krásna. Bodaj by nie – má svetlozelené oči a krémovú pokožku, vlnité čierne vlasy a dokonale vytvarované telo aj nohy. V tridsiatke sa Bradley už nezaujíma len o výzor, hoci práve ten ho na ženách vždy upúta prvý. Nie je to tým, že je chlap – aj ženy predsa uprednostňujú atraktívnych partnerov. Z jeho pohľadu sú niekedy väčšie lovkyně ako muži. Fotky na zoznamovacích aplikáciách si prezerajú rýchlosťou blesku a cudzie im, samozrejme, nie je ani okamžité odsudzovanie toho, čo vidia.

Už si pozrel Gracein profil na facebooku. Na sieti nie je veľmi aktívna, takže o nej zistil len drobnosti. Je rozvedená a má štyridsaťdva rokov, čiže je od neho o dvanásť rokov staršia. Ich vekový rozdiel ho fascinoval – to, že bude tráviť čas s inou ženou ako s dvadsiatničkou, považoval za osviežujúcu zmenu. Jeho rovesníčky si hľadali miesto v spoločnosti, a popritom poľovali na nádejných manželov. Grace je na rozdiel

od nich elegantná a sebaistá, a práve to mu pripadalo nesmierne sexi.

Kráčal po chodbe do svojej kancelárie a uvažoval. Prečo o nej vôbec takto premýšľa? Priťahuje ho azda, odkedy nastúpil? Potriasol hlavou a pripomenul si, že pre Paula Broadbenta sú romániky na pracovisku tabu. Od ostatných sa dopyčul, že na Grace Trumbullovú najviac zapôsobí usilovnosťou. Potvrďovalo sa mu to aj na schôdzach. V jej spoločnosti sa totiž všetko točilo okolo práce. Rešpektu a všeobecnej oblúbe sa netešila preto, že by sa usilovala nadviazať vzťahy s kolegami. To nie. Kolegovia ju obdivovali preto, lebo vždy všetko dotiahla do úspešného konca. Každý s ňou chcel robiť.

Cestou do svojej kóje prešiel okolo Graceinej kancelárie. Neodtrhla oči od monitora a zdalo sa, že si ho vôbec nevšimla. Možno preto, lebo mala zatvorené dvere. Všetci vedeli, že vtedy nestojí o nečakaných návštevníkov.

Zo svojho pracoviska dovidel do jej kancelárie. Na stoličke s kolieskami sa niekoľko ráz denne odsúval dozadu, aby dočiahol na kartotéku alebo pracoval za stolíkom pri stene oproti písaciemu stolu. Vždy keď nakukol do jej kancelárie a pozrel sa na ňu, zdalo sa, že usilovne pracuje. Keď telefonovala z mobilu, stála za stolom a dívala sa z okna. Občas sa sklonila, aby si niečo poznačila do notesa.

Ani raz nezbadal, že by sa naňho dívala. Prečo by aj? On má tridsať, ona štyridsaťdva. Považuje ho za dieťa? Ak áno, spoločný projekt to zmení. Začne tým, že jej pošle e-mail o tom, ako sa teší na ich spoluprácu.

„Bradley.“

„Dočerta!“ vyhrkol. S preľaknutím zistil, že Grace stojí vedľa neho. Ako sa dostala k jeho stolu bez toho, aby si to všimol? Tuší vôbec, nad čím práve premýšľal? „Prepáč, Grace.“ Páčilo sa mu jej meno aj to, ako znie, keď ho vyslovuje. „Nevidel som ťa.“

„Chápem.“

„Nuž,“ povedal s úsmevom, keď sa spamätal. „Čo pre teba môžem urobiť?“

„Zastavíš sa na minútku u mňa v kancelárii?“

„Samozrejme,“ pritakal a vyskočil z kresla. „Som len tvoj.“

Nasledoval ju po chodbe okolo radu kójí. Neušlo mu, že ich sledujú niekoľkí kolegovia. Podľa neho na to mali dva dôvody: s výnimkou firemných schôdzí a stretnutí s klientmi bola Grace takmer vždy zavretá vo svojej kancelárii a pri jeho kóji sa zatiaľ ani raz nezastavila. Teraz však prišla rovno za ním. Mal chuť tľapnúť si s troma kolegami, ktorí z nich nespúšťali oči. Práve je na ceste do svätyne krásnej Grace Trumbullovej – a to je dôvod hodný oslavy.

Keď vošli, zavrela za nimi dvere a kývla mu, aby si sadol do jedného z veľkých bielych kožených kresiel oproti jej stolu. Grace sa usadila za stolom so sklenenou doskou, ktorá mu poskytovala výhľad na jej krásne nohy, opálené chodidlá v letných sandáloch, nechty natreté svetlosivým lakom a na bledoružovú sukňu. Musel sa ovládnuť, aby si nepredstavoval, ako stojí za ňou, nakláňa sa ponad ňu a číta, čo si zapísala do notesa. Vďaka tesnej blízkosti by cítil vôňu jej vlasov aj pokožky.

„Takže budeme spolupracovať,“ povedala, siahla po béžových doskách naboku stola a položila ich pred seba. Otvorila zložku a dívala sa do papierov, akoby sa s ním nedokázala zhovárať bez nich. „Poznáš múzeum lodnej dopravy?“

„Samozrejme,“ prisvedčil.

„Čo naň hovoríš?“ Zdvihla svetlozelené oči a zadívala sa mu do tváre.

Bradley zaváhal o chvíľu dlhšie, než bolo vhodné – prekvapil ho jej prenikavý priamy pohľad. Napokon pokrčil plecami. „Je to miesto, kam vezmeš návštevu z iného mesta, ak ju zaujíma história nákladných plavidiel. S každým hosťom tam stačí zájsť len raz. Ak mám byť úprimný, poznám aj zaujímavejší program.“

„To znie celkom presne,“ pritakala.

„Myslíš to, že ho netreba navštevovať opakovane?“

„Nie,“ odvetila. „Hovorím o tvojej spontánnej analýze. Na presvedčení ľudí, že múzeum lodnej dopravy stojí len za jednu návštevu, nie je nič pozitívne. Musíme to zmeniť a presvedčiť návštevníkov, aby sa doň vracali. Chcela by som sa s tebou stretávať každý pondelok a štvrtok, aby sme si rozvrhli úlohy na týždeň. Ak bude treba, uvidíme sa častejšie. Na budúci utorok o druhej máme prvé stretnutie s klientom. Pozrela som si tvoj pracovný rozvrh on-line. V ten deň zatiaľ nič nemáš.“

Bradley vytiahol mobil zo zadného vrecka a skontroloval si kalendár. „Veru,“ povedal, „doteraz som tam mal voľno.“

„Dobre,“ prikývla. „Pošlem ti najdôležitejšie informácie a zoznam vecí, ktoré od teba potrebujem do pondelka. Potom si k tomu sadneme a pripravíme sa na utorňajšie stretnutie s klientom.“ Zavrela dosky a odložila ich nabok.

Bradley sa na ňu pozrel. „To je všetko?“

„Daj si oblek.“

„Čože?“

„Keď pôjdeme do múzea,“ objasnila mu. „A uviaž si modrú kravatu. Riaditeľ nie je iba nadšenec lodnej dopravy, ale aj celoživotný volič demokratov.“

„V poriadku,“ odpovedal. „Ako povieš.“

Grace však už prerušila očný kontakt. Dívala sa na monitor počítača a pravú ruku mala položenú na myši. „Teším sa na našu spoluprácu.“

Bradley vstal. „Aj ja. Na naše pondelňajšie stretnutie prídem pripravený.“

„Fajn. Daj mi vedieť, ak ti niečo nebude jasné.“

Bradley sa vrátil k svojmu stolu plný nadšenia. Nevedel sa dočkať, kedy urobí dojem na Grace Trumbullovú.

3. KAPITOLA

Keď nasledujúci utorok o jednej Grace s Bradleyom vyšli zo zadného vchodu budovy, okamžite pocítili júnovú páľavu sálajúcu z rozhorúčeného asfaltu na parkovisku. Grace si vyzliekla svetrík, ktorý mala oblečený v klimatizovanom priestore firmy, a prehodila si ho cez predlaktie. Potom siahla do kabelky po slnečné okuliare. „Chceš šoférovať?“

„Dovolíš mi šoférovať tvoj nebesky modrý cadillac?“

Grace sa naňho pozrela cez zelenkasté sklá slnečných okuliarov. „Vieš, aké mám auto?“

„Grace, každý vo firme vie, na akom aute jazdíš. Na parkovisku nestojí nič lepšie. Teda okrem Paulovej tesly.“

Cadillac patril Kennyho mame. Keď umrela, Kennyho otec, víkendový mechanik a nadšený návštevník autosalónov, opravil interiér, exteriér aj motor, zaparkoval auto vo svojej garáži a prehodil cezeň plachtu. Jazdil na ňom iba raz ročne, na manželkine narodeniny. Auto im dal ako svadobný dar. Kenny jej ho po rozvode nechal nielen preto, lebo mala to auto oveľa radšej, ale stále ju ľúbil, hoci práve on navrhol, aby ukončili štvorročné manželstvo. „Na čom jazdíš ty?“ spýtala sa Grace.

„Na Honde Civic.“ Bradley ukázal na strieborné auto na druhom konci parkoviska. „Je spoľahlivá a chlapecká.“

„To je silné slovo,“ poznamenala s úsmevom. „Skôr by som ju opísala ako praktickú a bezpečnú.“

„Na tom sa zhodli aj moji rodičia. Darovali mi ju, keď som rozmlátil motorku.“

Grace zastala a pozrela sa naňho. „To neznie dobre.“

„Bolo to pred piatimi rokmi,“ odvetil. „Narazilo do mňa auto a áno, vyviazol som bez následkov.“

Grace ho na okamih chytila za predlaktie. „To je dobre,“ povedala a vykročila. Keď došli k jej autu, otvorila dvere na strane vodiča a nastúpila.

„Nezamykáš ho?“

„Nemám v ňom nič, čo by niekto chcel kradnúť.“

„Okrem samotného auta,“ podotkol Bradley a usadil sa na mieste spolujazdca.

Grace zložila opierku, ktorá ich od seba delila, otočila kľúčom v zapalovaní, spustila strechu a vycúvala z parkovacieho miesta. O päť minút si uvedomila, že mu ukazuje svoje šoférske zručnosti, ženie sa po diaľnici s jednou rukou na volante a prechádza z pruhu do pruhu, akoby jej oba patrili. Prečo sa tak predvádza? Nemal by sa na ňu usilovať zapôsobiť skôr on?

„Porozprávaj mi o tomto tátošovi,“ zakričal Bradley.

„Patril bývalému svokrovi, ktorý ho dal môjmu exmanželovi. Ten mi ho nechal,“ odpovedala. „Teraz spusti o svojej Honde Civic.“

„Dostal som ju ako darček mesiac pred dvadsiatymi piatimi narodeninami. Keď sa ma spýtali, aké auto by som chcel, mal som byť konkrétnejší.“

Grace prikývla. „Honda je pre slobodného mladíka dosť konzervatívna.“

„Už mám svoj vek,“ ohradil sa.

Grace sa pri jeho poznámke usmiala. Rozhodne je mladý. Chce pôsobiť staršie, lebo je s ňou?

Zapla rádio – na päťdesiatročné auto fungovalo prekvapujúco dobre. Nasledujúcu polhodinu sa zhovárali o marketingovom nápade, ktorý dostala v noci, a nacvičovali si rôzne situácie, ktoré prebrali v predchádzajúci deň. Bradley jej medzi rečou prezradil niekoľko detailov zo svojho súkromia, no ona o sebe mlčala. Sedela vystretá a hľadela priamo na cestu, čím dávala jasne najavo, že svoj osobný život si hodlá nechať iba pre seba.

Stretnutie s vedením múzea bolo oveľa produktívnejšie a zaujímavejšie, než čakala. Doteraz ho rovnako ako Bradley považovala za nudnú alternatívu, kam sa možno vydať v daždívý víkendový deň, keď sa nedá ísť na pláž alebo niekam inam. Prekvapili ju však nápadité expozície, vzdelávacie programy aj ochota zmeniť svoj imidž na modernejší a stať sa súčasťou živej miestnej kultúrnej scény. Inštitúcia sa síce zameriavala na dejiny lodnej dopravy, ale oplývala oveľa širšími poznatkami než len históriou niekoľkých vysokých lodí, ktoré vlastnila. Na ceste k úspechu múzea stáli dve prekážky: nedostatok pútavej presvedčivej reklamy a fotografie aj texty určené pre nadšencov a vedcov zaoberajúcich sa lodnou dopravou. Rodiny a mileniáli, čiže príslušníci generácie Y, však nestoja o vymenúvanie faktov. Až do príprav na stretnutie Grace s Bradleym netušili, že vedenie mení obchodnú stratégiu. Múzeum bude otvorené celoročne, nielen počas turistickej sezóny. Nasledujúci týždeň plánovali začať výstavbu úchvatnej výstavnej budovy s rozľahlou galériou, ideálnou na umelecké výstavy, ktoré by dopĺňali expozície zamerané na more či lov veľrýb. Keďže len nedávno získali sedemcifernú dotáciu od istej bohatej rodinnej nadácie, manažment mohol konečne investovať do reklamy v tlači, rádiu, televízii a na internete, aby pomohol zmeniť imidž miesta hodného jednej návštevy na živý pamätník americkej histórie,

kam sa budú ľudia pravidelne vracat' za výstavami, vedeckými prednáškami, prezentáciami aj za experimentálnou výučbou pre všetky vekové kategórie.

Keď vyšli z budovy, Bradley víťazoslávne zvolal: „Super! Bolo to skvelé stretnutie.“

Grace sa usmiala a prikývla: „Súhlasím. Vedia, na čom sú, aj to, kam sa chcú dostať. Navyše sú na to ochotní minúť ne-malú sumu peňazí.“

„Skôr by som to nazval slušným balíkom,“ prehodil Bradley.

„Si zábavný,“ poznamenala. „Riaditeľ sa zrejme doteraz smeje na tvojom vtipе o Moby Dickovi.“

„Poznala si ho?“

„Nie, počula som ho prvý raz,“ odvetila. „Naozaj ma potešilo, že pointa nebola taká, aká mohla byť.“

Bradley sa zasmial. „V tom spočíva krása toho žartu.“

„Áno,“ prisvedčila Grace a znova mu venovala krátky úsmev. „Počínal si si dobre. Na vedenie si zapôsobil.“

„Aj ty si sa im páčila. Tak ako mne.“

Grace otočila hlavou a pozrela naňho. „Chceš si ma nakloniť?“

„O tom nepochybuj.“

Keď nastúpili do auta, Bradley sa spýtal: „Ako plánujeme pokračovať?“

„Som presvedčená, že im vieme poskytnúť, čo chcú a potrebujú,“ odvetila Grace a naštartovala. „Začneme moderným a energickým videom, aby sa ľudia o tomto tajomstve dozvedeli.“

„Napadlo mi to isté. Krátke snímky, zhruba do dvoch minút. S nejakou zapamätateľnou tematickou hudbou.“

„Áno,“ prisvedčila Grace. „Rezká melódia je dôležitá. Nechcem nijaké námornícke odrhovačky. Do konca zajtrajšieho pracovného dňa mi spíš nápady, aby sme ich vo štvrtok mohli prebrať.“

Keď vyšli z parkoviska na cestu, Bradley pohladil prístrojovú dosku a vzdychol: „Bože, toto auto je fantastické! Tvoj bývalý manžel musí byť blázon, že ti ho dal.“

„Nie je blázon,“ odpovedala Grace. „Iba je milý.“